

“desperdigolats”. César, el nostre director em va insistir que jo també m’esperara a casa meva, i així ho vaig fer, que vindria la banda a arreplegar-me simbòlicament, pel fet de tornar a agafar el clarinet, després d’haver-lo deixat durant 10 anys per tocar la percussió. Comprenc l’emoció que senteixen els educands quan passa la banda per casa d’ells a arreplegar-los ja que eixe dia (no és broma) jo també vaig experimentar alguna cosa especial. Al finalitzar el passacarrer anàrem a La Fonda on vam tindre un molt bonic sopar de germanor tots els músics amb els pares dels nous components de la Banda.

El següent dissabte, dia 23, començarem fent una despertada, si es pot dir així, perquè la començarem amb el sol ja altet i clar, acabarem tard, per tant el teòric esmorzar es va convertir més bé en esmorzar-dinar i el “DJ” Alberto Corbacho que havíem contractat per a la nit va voler fer la jornada completa ¡10 PUNTS! i vam poder disfrutar al ritme de la seva música tant músics com components de la Coral que compartiguérem la taula... i la pista de ball.

Per la vesprada assistírem a la missa que en honor a la nostra Patrona va oficiar el capellà Joan Molins i tot seguit anàrem en passacarrer a la Casa de Cultura a celebrar el concert.

El concert be mereix un extens comentari per tot lo que allí va passar:

En primer lloc interpretàrem el pas-doble escrit i regalat al poble per el compositor Antonio Pérez Llopis, de nom *Les Coves de Vinromà*; podeu imaginar-vos quina bona manera de començar l’actuació, acte seguit la nostra alcaldessa li va fer entrega a l’autor d’una placa d’agraïment amb l’aplaudiment corresponent del públic. A la mitja part del concert es va fer entrega als nous músics de la insígnia i el diploma corresponent a cadascú d’ells amb l’ovació emocionada de la gent assistent. Passant a comentar el concert diré que constare de dues parts:

La primera va estar composta de quatre peces en les quals la interpretació la fa un instrument solista i la Banda té la llavor d’acompanyar; en primer lloc l’obra denominada *Concert per oboe i banda* fou interpretada per Maria Miralles Boira amb l’oboe, a continuació Ana Nos Ferreres amb el requinto fou l’encarregada d’interpretar la mazurca *A tú*, tot seguit una altra mazurca, *La Mia Joya*, fou el clarinet Iván Sales Ferreres el seu intèrpret i per finalitzar Miguel Ferré Villalonga va fer l’interpretació del tema *Harlem Nocturne*.

L’actuació dels solistes va estar magnífica, no arrugant-se en absolut front a la responsabilitat i cal afegir

que els temes interpretats tenen un alt nivell de dificultat i clar, el públic va saber comprendre la qualitat i el bon gust de les interpretacions i correspongueren aplaudint amb força a cadascuna d’elles.

En la segona part vam tocar dues obres, una clàssica del (al meu pareixer) mal anomenat “Género Chico”, com és la nostra sarsuela i en aquest cas es tractà d’una selecció de la molt coneguda *Canción del Olvido* i l’altra més moderna *Cordilleras de los Andes*, obra que consta de tres parts:

I . Cotopaxi, II . Illimani, III . Coropuna, i cal comentar la importància de la percussió per els diferents ritmes de l’obra. Esta mescla crec que és l’adequada per a un concert tant per als músics com per a l’auditori pel fet de poder apreciar els dos diferents estils.

Finalitzàrem amb un pas-doble, *El Tío Ramón*, i cal dir que va estar un concert molt complet, que sens dubte ens posa el llistó ben alt i difícil de superar. El nombrós públic assistent disfrutà en ganes i encara que vam coincidir en la data d’un esdeveniment futbolístic d’eixos anomenats “del siglo”, com és un Barça-Madrid, la Casa de Cultura es va quedar molt menuda degut al gran poder de convocatòria de la música.

La festa la continuàrem en el tradicional sopar i després Alberto ens va fer cremar bona cosa de calories ballant, etc etc. A l’endemà per la vesprada, tocava el berenar per als educands i de la mà de un dels seus professors, José Vte. Albert, que organitzà la festa de després, ens demostraren els educands la seua habilitat fent “play-back” amb els discos per ells elegits que els va fer funcionar, clar, el nostre incansable “DJ”; pareixia la versió covarxina d’“Operación Triunfo” i fou un espectacle veure tant les actuacions dels futurs músics com les cares de satisfacció dels seus pares, tios, aueños... caent-los la baba a més de quatre, com és natural.

Per Nadal com cada any oferirem el Concert Extraordinari i el férem a l’església amb l’actuació aquest any de tres agrupacions corals: la de Llucena, la de